

En Minde-Sang

om

den store Sjouluffe ved Titterens Fiskevær,

som foregik om Natten til den 14de Oktober 1899, da en
heftig Orkan af Nord-Nordvest brød frem over det krusede

hav, hvorved 150 Mennekkelig fandt sin Død

i de graadige Volger. Alle disse

Forulykkede var hjemmehørende

fra forskjellige Kanter.

Forfattet af

Malers Peder A. Seivaag.

Eftertryk forbydes.

Pris: 15 Øre.

Trondhjem.

Lie & Sundts Bogtrykkeri.

V box 2:57

Gud give at deres Livs sidste Kamp maatte vare en Binding og Sjælene vandre i Glædens flydfrie Paradis, der, hvor Sorg og Savn, Kummer og Gjenpordigheder er vejet bort, Dødens kolde Haand og Satans glødende Pile ikke kan trænge frem, der, hvor alle ere forenede og med grønne Palmer svinge i deres Hænder og prise Gud, vor Fader, som forsonede vore Synder paa Korsets Træ med sin ubillige og uskyldige Død.

Mel.: Hvo ene lader Herren raade.

1. O Gud, som raader i det Høie, Og har vor Skjæbne i din Haand, De ser os Alle med dit Øie, Du snart opløser Livets Baand. Ja endog naar vi det mindst tror, Da ser man os i Graven gaar.
2. Kun faa og ringe er de Dage Vi vandre her paa Verdens D. Vor Bei er strø'd med Sorg og Klage, Vi er som Blomster, Græs og Hø. I dag vi er som Rosen rød, Imorgen stive, fald og død.
3. Thi vore Tanker ere ikke, Som dine Tanker, store Gud. Det Alt er kort for dine Blikke, Naar det skal gaa fra Verden ud. Som nu jeg lader her frem gaa, Hvad som har hændt i dette Aar.
4. Aar atten hundrede, vi regner, Og ni og nitti dette Aar. Den fjortende Oktober tegner, Som der i Almanaken staar. Den Nat var stor med Regn og Storm, Og følelig for Fjoiens Sogn.
5. En Fiskerflaade ud mon' drage, Om Aftenen paa Havets Dyb. Fartøier, Dampskib, andre Vaade, Paa Havet hen de fatte Kurs. Ja hist og her de svinged' hen Over de hvide Bølger frem.

6. Men af, der blev en anden Stemme, Ved Midnatts-tid den bryder frem. Paa Havets hvide Bølger, grumme, En Orkan Herren sendte hen, Og blev tilsidst et oprørt Hav, Hvorved at Mange fandt sin Grav.

7. Saa hastig dem kom ud i Fare, Og Nødraab hortes viden om. Et hundrede og femti vare, Som blev til Nov paa Havets Bund. Om Morgenen et Syn at se Af disse forulykkede.

8. Med Brag og udaf andre Midler Var da den hele Strand bestro't. Af Storm og Bølger det var knuset, Som Gud om Natten sendte ud. Og Ingen det beskriver kan Slig Hændelse ved Titrans Land.

9. Vi, Mennecker, som var paa Vandet, Var Vidne til den store Nød, Ei turde vove os paa Vandet, Men gav Aarsagen hen til Død. Det var for dem en bitter Sag Og blev oplyst paa Dommehag.

10. Det sorgeligt er at beskrive, Om det ved Litterovens Strand. Ei aldrig gaar det os af Minde, Som der har hændt med mange Mand. Det alt er baade vist og sandt Ei slikt har hændt i Trondhjems Amt.

11. Det har ei hændt, det tør jeg sige, Nei ikke paa tre hundred' Aar, At der har gaa't saa mange Dfre I Havets Dyb, som dette Aar. Det mindes ei i Aldersstand Slig Død og Sorg ved Fjoiens Land.

12. Den store Død jeg nu afmaler, November Slagte-maaned er, Men her jeg vil tilbage sride, Oktober — samme Ravnet bær! Hvad her har hændt til Minde gaar Og voldet Mange Hjerteskaar.

13. De Børn, som da blev faderløse, Det fir' Gang tyve er i Tal. Saaledes er det mig berettet, Og her jeg det berette skal. Og syv og tyve Enker er, Som mistet har sin' Mænd saa kjær!

14. O, hvilket Syn det var at se Om Morgenen ved Havets Strand. Af hvert et Hjerter maatte briste, At se de knuste Brag i Land. Hvert Øie maatte græde Blod, Som af det Syn ved Havets Flod.

15. O Menneske, hvad vil du sige, Som piner disse
fæle Syn, Dit Hjerter maatte sønderbriste Om det var
haardt som Torden-Lyn. Det tunge Savn — dig minder
frem, Af dine Kjære, tænk paa dem!

16. Den store Flok, som kom i Fare Og druknet i
det mørke Vand, Gid de gik ind til Fred og Glæde Paa
Salighedens lyse Strand, Og leve der blandt Frelstes Tal
Hos Gud i Himlens Brudejal!

17. O Gud, gyd Balsam i de Hjerter, Som bløder
under disse Slag, Send hen, o Gud, til deres Hjemme
Din Forsynshaand til hver en Dag. Stil deres Graad og
deres Sorg, O Gud, i Himlens faste Borg!

